

Prva kuća

od konobe u prizemlju, ostao je samo ključ za vrata kojih više nema.

tu su bila velika zelena vrata. na podu nabijena zemlja, tamne mače. i mušice.

koliko nas je moglo stati u bačvu?

pet, deset. u mojim pričama rastu bačve kao trbusi ljubičasti i zadrigli od vina.

pradida pave nikad ne skida šešir. tako sjedi ispred konobe.

to je njegova ulica. kerber: on je strah za babe, radije idu okolnim putem, kroz bote.

mene zove: uja mala, uja!

ja mu ljubim ruke. i ne pamtim strah.

naša se ulica tada zvala prijelaz partizana. jer su partizani prelazili preko sljubljenih krovova bježeći od talijana. zato sam mislila da su pali borci pali s krova.

to kako izgleda naša ulica još se zove kuća na kući, što mi je također zadavalo probleme.

konobu je zamijenio mali dućan. biljna apoteka. spavala sam s otvorenim prozorom i u sobu mi je ušao zeleni čaj.

živi li u parku vitturi još uvijek onaj ćuk?

prije sna, pjevala sam sestri. mislila sam da to dobro radim, vikala sam i vjetar je kotrljao moj glas preko šahti niz usku ulicu.

kasnije bih još dugo gledala u čudan reljef štukature na plafonu. a onda bi se javio taj ćuk. njegova *ću* pune samoću, a tišine među njima nadijevaju jezu.

tajan kao noć u parku. tajan kao staro groblje u parku. iz duplje neke pinijske koja nestvarno visoko čuva naprsle šiške pune naše čežnje.

crkveno zvono, pa ćuk, pa zvono. i ponekad, nad pinijskim, nisko proleti avion. to je noćni let za mjesec. s tim zvukom slijećem u san.

od mora do terace, more crvenih krovova. ja se dižem na prste, ja se dižem na ljujačku da vidim pravo more. ono je dovoljno blizu da miriše. kad puše jugo penje se uz ulicu, mogu ga čuti. ali samo ako se snažno zaljuljam, vidjet ću more.

gore, poviše moje glave, točka je s koje se rastvara zastor krovova. ako se zaljuljam još jače, mogu odletjeti u plićak ravno iza mula.

nedjelja je i ona dolazi. baka iz grada. ima zlatan zub. ima lijepu haljinu. ima meku kosu. mirisnu.

ima špicasti grudnjak. ima prozirne čarape.

svi kažu: tvoja baka je ljepotica. prvi put se udala sa sedamnaest, drugi put s dvadeset i šest.

osluškujem prvi udarac potpetice na skalama. a onda trk preko četrdeset skalina naše kuće.

nikad joj ne kažem: ne volim.

volim kad mi kažu: imaš bakin osmijeh. i madež na desnom obrazu.

nitko nema ovakav prozor, prozor kao ova djevojčica. kad otvori škure ona može preskočiti u sobu svog prijatelja. kad zatvori škure može staviti jastuke na prozorsku dasku i tu čitati. ili spavati sa svim svojim lutkama. tako duboko je taj prozor upisan u kamen kuće.

tu može guliti naranču, lakirati nokte, napisati pjesmu o strancu. a onda preskočiti u sobu svog prijatelja i skovati plan.

ponekad ona prospe po postelji plastični nakit i zlato. tad znam da je postojala neka druga mama, prije mene. koja se kitila s tim blagom iz srebrne kutije. koja je plesala ispred ogledala u nepoznatim haljinama.

tad znam, to je ona strana mlada žena koju nekad sretnem dok me drži u krilu.

moje noge rastu u kadi. moje noge odlaze od mene. još jučer sam mogla stopalo staviti na tjeme.

moje noge odlaze od mene ili to moja glava čini tlu.

ne znam što se događa, al stižu mi u susret knjige s najviših polica.

najednom sam razvila ljubav za jako slatko i suho voće.
za bademe i med. za ćupove pune šećera, kave i začina. za
korice limuna i crni papar.

živjela sam od groždica i smokava, močila sam prste u
rum i lizala jagodice, krišom. udisala sam požudno miris
duhana iz lule. miris paste za cipele. miris tamnozeleno
boje za drvo.

drhtala sam sama između zidnih tapeta i kredence.

slabu hranu nisam htjela ni kušati: samo repove rakova,
samo datule, školjke i cimet.

za poljubac sam jedva dočekala trinaestu.